

Zdravím, jmenuju se Henk. Býval jsem paladin v městě Khorinis, měl jsem ženu, prošel jsem si pár bitev po boku Lorda Hageny. Prostě ráj. Jednoho dne mě, ale převedli k patrole která měla mít hlídku u místa výměny v trestanecké kolonii. Chtěli tam mít i nějaké paladiny, že prý „kdyby něco“.

Všechno bylo v pořádku, akorát jeden den jsem hlídkoval okolo bariéry, když v ten okamžik se na nás vyřítily z kopce chn'apavci. Nenařadím ty bestie. Bylo jich docela dost, ale už jsem měl s lovem zkušenosti. Akorát můj part'ák jmenoval se snad nějak Lothar nebo tak nějak... moc toho nakecal. Dostal se do uzkých tak jsem neváhal a hodil meč po chnapavci který se mu sápal do zad. Akorát v ten okamžik se na mě vyřítily další dva a mě nezbylo nic jiného než skočit z útesu. Pak si toho už moc nepamatuju z vody mě vytáhnul nějaký otrapa co mi držel nůž na krku.

Byl to nákej bandita a řval na mě kdo jsem, pak jsem slyšel kroky. Bandita mě pustil a utekl i se svou tlupou. Ke mě doběhl nějaký chlápek s červeným brněním. Řekl, že se jmenuje Diego a at' se co nejdřív zbavím svého brnění jinak mě tady za to někdo podřízne krk.

Tak a je to tady dřív uznávaný paladin, dneska nikdo. Novej začatek kdesi v údolí plným hrdlořezů.

Diego mě zasvětil, řekl co a jak, že tu jsou tři frakce Nový a Starý tábor a ...ehm.. tábor vyhulen... teda uctíváčů jakýsiho Spáče. Chvilí jsem pobyl v Starém táboře, ale když jsem viděl, že do hradu se jen tak nedostanu a v podstatě mi tu každě chce rozbít hubu, rozhodnul jsem se, že se delší dobu nezdržím.

Venku jsem potkal nějakého otrhance, jmenoval se Mordrag a nabízel mi, že mě dovede do Nového tábora, celkem v pohodě cápek. Tak jsem šel. Po cestě jsme ale potkali toho co mě držel kudlu na krku hned při mém nedobrovolném skoku do vody. Chtěl se na mě vrhnout a křičel: „Mordragu zab ho je to paladin!“ Mordrag ho uklidnil a řekl: „Tady sme už všichni na stejný lodi.“ Pobavili jsme se a dozvěděl jsem se, že ten cápek je Quentin šéf banditů co přepadavaj konvoje ze Starého tábora k místu výměny. Říkal, že jestli chci můžu pro ně dělat. Ale aby si ověřil moji důvěru chtěl abych nějakému Fingersovi ukradnul jeho deník. Měl tam mít nakresy všemožných zámků a paklíčů a návod na otevírání složitějších zámků. Mohl jsem to udělat jen já, byl jsem nový nikdo mě pořádně neznal a potřeboval jsem se k někomu přidat dřív než mě někdo zabije.

Od Diega jsem zjistil kde se Fingers nachází a předstíral jsem zájem, že se chci přidat k Stínům. Problém byl v tom, že Fingers pořad stál u své chatrče. Počkal jsem a pod rouškou tmy jsem se vplížil do chatrče. Vše šlo hladce kniha ležela přímo na stole, ale když už jsem jí držel v ruce uslyšel jsem „CO TADY POHLEDÁVÁŠ?!“ Byl to nějaký Stín, neváhal jsem ani vteřinu s knihou v ruce utíkám po Starém táboře. Bylo jasné, že u brány by mě dostali. Zaběhnul jsem do nějaké chatrče, kde jsem se schoval, než se vše uklidní. Pak jsem se proplížil skrz bránu v davu s kopáči kteří zrovna měli noční směnu a šli dolovat.

Jakmile to šlo utíkal jsem k Novému Táboru, pronásledovala mě sice stráž co vedla kopáče do dolu, ale u Cavaloronovy chatrče už čekal Quentin, Mordrag a ještě dva banditi, kteří si s ním poradili. Poté jsem předal Quentinovi knihu od Fingrse. Byl nadšený a řekl: „Vidíš Laresi, já říkal, že to dokáže“ a mluvil k jednomu banditovi kterého jsem ani neznal, až teď.

Víte pak to šlo ráz na ráz. Osvojil jsem si jejich techniky. Každý týden jsme přepadávali konvoje, které šli ze Starého tábora nebo se snažili alespon jim nějak uškodit. Chvilí mě trápilo svědomí a vzpomínal jsem na staré časy, ale co jsem mohl dělat. Jak říkával Lares: „Každě tady dělá co umí aby přežil“. Ani jim nevadilo, že jsem býval paladin, vždyť prý náš velitel Lee patřil ke královské gardě. Tady v údolí se

nesešli jen trestanci jak jsem slýchal v Khorinisu. Byli tady i v celku normální lidé co museli dělat všechno aby přežili.

Docela se mi to začalo líbit, zvyknul jsem si. Byl jsem váženej mezi banditama i žoldákama. Nemusel jsem se chovat tak strojeně jak v Khorinisu. Stýskalo se mi po ženě a přátelích, ale co se dalo dělat, nikdo nevěděl jak se přes bariéru dostat.

Už to byl snad rok co jsem tu byl a v našem táboře se začal objevovat jakýsi bezejmenný chlápek. Lares s ním často mluvil, stal se totiž naším šéfem potom co sme jednou s Quentinem odkrouhli Ulfa kterej šéfoval předtím. Moc jsem se o to nezajímal jen Lefty mi říkal, že ho moc nemusí.

O asi dva měsíce později se strhla velká mela. Bariéra začla padat, byl jsem zrovna s Quentinem kousek od místa výměny. Začli sme běžet hned k místu výměny z našeho tábora co přepadával konvoje. Potkali jsme tam Leeho s jeho družinou, byl tam i Lares.

Vstoupili jsme společně do průsmyku, ale to už je jiný příběh.. pokračování třeba příště.